

Sygn. akt I C 94/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, Wydział I Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Żywicki

Protokolant: Katarzyna Michałowska

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2014r. w Olsztynie,

na rozprawie,

sprawy z powództwa J. B. (1),

przeciwko (...) Towarzystwu (...) w W.,

o zapłatę,

I zasądza od pozwanego(...) Towarzystwa (...) w W. na rzecz powódki J. B. (1) kwotę 5.766,74 zł (pięć tysięcy siedemset sześćdziesiąt sześć złotych 74/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 23 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.546,87 zł (tysiąc pięćset czterdzieści sześć złotych 87/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Olsztynie kwotę 790,95 zł (siedemset dziewięćdziesiąt złotych 95/100) tytułem poniesionych tymczasowo wydatków.

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt I C 94/13

UZASADNIENIE

Powódka J. B. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 6.698,24 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty oraz z kosztami postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia wskazała, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie za uszkodzenie jej pojazdu w wyniku kolizji z dnia 2 września 2012 r. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, który uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 11.563,16 zł. Kwota ta zdaniem powódki nie odzwierciedla poniesionej przez nią szkody. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota 6.436,84 zł stanowiąca różnicę między kosztem naprawy określonym na podstawie konsultacji powódki tj. 18.000 zł, a sumą przyznaną przez ubezpieczyciela oraz wyliczone na dzień 25 stycznia 2013 r. odsetki ustawowe od powyższej należności liczone od dnia 3 października 2012 r. w wysokości 261,40 zł. (k. 2-3).

Pozwany Towarzystwo (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że na etapie likwidacji szkody przyjął odpowiedzialność co do zasady, tylko co do wysokości wypłaconego świadczenia. Wyjaśnił, że naprawa uszkodzonego pojazdu przy użyciu części oryginalnych, w autoryzowany serwisie z pominięciem amortyzacji biorąc pod uwagę trzynastoletni okres jego eksploatacji jest niezasadna. Dodatkowo podniósł, iż ewentualne odsetki powinny być zasądzone od dnia wyrokowania, bowiem przeprowadzone przed tut. Sądem dowody na nowe okoliczności umożliwiają dopiero w chwili zamknięcia rozprawy ocenę stanu rzeczy stanowiącego podstawę oceny szkody powoda. (k. 22-23).

Pismem z dnia 18 czerwca 2014r. powódka przekształciła żądanie pozwu w ten sposób, że zamiast kwoty dochodzonej pozwem w wysokości 6.698,24 zł wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 6.764,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty. Na dochodzoną kwotę składała się kwota 5.545,59 zł tytułem świadczenia głównego stanowiącego różnicę między kosztem naprawy wyliczonym przez biegłego sądowego na sumę 17.108,69 zł a kwotą wypłaconą dotychczas przez pozwanego w wysokości 11.563,10 zł oraz kwota 1.218,66 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od wskazanej wyżej należności wyliczonych za okres od dnia 3 października 2012 r. do dnia 11 czerwca 2014 r. (k. 105)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 2 września 2012 r. w O. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki B. (...) o nr rej. (...), rok prod. 2000 stanowiący własność powódki. Zgłoszenie o szkodzie pozwany odebrał 2 września 2012r. Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

(bezsporne, nadto dowód: telefoniczne zgłoszenie szkody – k. 3 akt szkody, pisma pozwanego z dnia 6 września 2012 r. – k. 6-7 akt szkody, druk zgłoszenia szkody – k. 8-9 akt szkody, kserokopia dowodu rejestracyjnego pojazdu – k. 13-14 akt szkody)

W wyniku kolizji pojazd powódki uległ uszkodzeniom. Do jego przywrócenia do stanu sprzed kolizji niezbędna była wymiana: zderzaka przedniego, osłony lewej zderzaka przedniego, listwy ochronnej przedniej lewej, kierunkowskazu lewego, błotnika przedniego lewego, listwy błotnika przedniego lewego, nadkola przedniego lewego, drzwi przednich lewych, listwy drzwi przednich lewych, obudowy lusterka lewego, szkła lusterka zewn. lewego, osłony lusterka zewn. lewego, felgi aluminiowej przedniej lewej, osłony p/błotnej koła przedniego lewego. Pojazd wymagał także sprawdzenia jego geometrii.

(dowód: opinia techniczna biegłego J. B. (2) – k. 45-51, opinia uzupełniająca – k. 87-88, dokumentacja fotograficzna – k. 15 akt szkody)

Po zgłoszeniu szkody, pozwany sporządził kalkulację naprawy, w oparciu o którą wypłacił powódce kwotę 9.045 zł tytułem odszkodowania.

(bezsporne, nadto decyzja z dnia 1 października 2012 r. – k. 28 akt szkody)

Powódka odwołała się od niniejszej decyzji, w skutek czego pozwany wypłacił jej dodatkowo 2.518,16 zł.

(bezsporne, nadto odwołanie z dnia 16 października 2012 r. – na nienumerowanych kartach akt szkody, decyzja z dnia 3 grudnia 2012 r. – na nienumerowanych kartach akt szkody)

Powołany w niniejszym postępowaniu biegły J. B. (2) ustalił, że koszty naprawy, uwzględniając stawki robocizny w kwocie ok. 110 zł netto, ustalonej jako ceny średnie dla naprawy w serwisach spoza sieci (...), przy użyciu części wyłącznie oryginalnych wyniosłyby 17.108,69 zł.

Dodatkowo biegły wyliczył, że wartość pojazdu po naprawie przeprowadzonej z zastosowaniem części oryginalnych, nie ulegnie istotnej zmianie.

(dowód: opinia techniczna biegłego J. B. (2) – k. 45-51, opinia uzupełniająca – k. 87-88)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powódki zasługuje na uwzględnienie w części.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd oparł na przedłożonych w sprawie dokumentach, których prawdziwość i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Ponadto Sąd uwzględnił opinię biegłego, uznając ją za jasną, nie zawierającą luk i sprzeczności. Opinia była kwestionowana, biegły jednak odniósł się do wysuwanych zarzutów należycie uzasadniając swoje stanowisko, stąd też Sąd podzielił zawarte w niej wnioski.

W sprawie niniejszej pozwany nie kwestionował przedstawionego przez powódkę stanu faktycznego sprawy ani swojej odpowiedzialności co do zasady. Sporna między stronami była jedynie wysokość należnego powódce odszkodowania.

Podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowi przepis art. 436 §2 k.c., w świetle którego w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą żądać odszkodowania na zasadach ogólnych. Za szkodę odpowiada więc ten, komu można przypisać winę (art. 415 k.c.).

Odpowiedzialność pozwanego znajduje uzasadnienie w przepisach kodeksu cywilnego, w tym art. 805 § 1 k.c. i 822 §1 k.c. Ustalenie wysokości szkody i sposobu jej naprawienia odbywa się w zgodzie z zasadami określonymi w art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 1 k.c. - na podstawie odpowiedzialności za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła oraz trybu naprawienia szkody oraz, zgodnie z wyborem poszkodowanego, przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. W przypadku naprawy szkody w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. Zgodnie z linią orzecznictwa Sądu Najwyższego do ustalania wysokości odszkodowania w przypadku ubezpieczenia OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania (wyrok SN z 11.06.2003 r., V CKN 308/2001).

W świetle art. 363 § 1 k.c. w razie uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać trzeba, że pojazd powódki w chwili zdarzenia eksploatowany był trzynaste lat, w sprawie nie złożono jednak dowodów świadczących o jego wcześniejszych naprawach i pochodzeniu części w nim zamontowanych. Tym samym, w ocenie Sądu, brak podstaw do rozpatrywania kwestii uzasadnionych kosztów naprawy z użyciem części nieoryginalnego pochodzenia. Zastosowanie w kalkulacji naprawy cen części oryginalnych pozwoli na uniknięcie wystąpienia ryzyka obniżenia wartości pojazdu, problemów montażowych i związanych z trwałością poszczególnych elementów.

Jednocześnie kilkunastoletni okres eksploatacji pojazdu pozwala na przyjęcie, że ewentualne usterki były naprawiane poza siecią (...). Ponieważ przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody, zdaniem Sądu, zasadnym było ustalenie odszkodowania należnego powódce zgodnie z wyliczeniami dokonanymi przez biegłego przy zastosowaniu cen części oryginalnych dla warsztatów spoza sieci (...).

Wydatki związane z wymianą części na nowe zamiennie, nie służą do podwyższenia stanu technicznego pojazdu powódki w porównaniu ze stanem przed wyrządzeniem szkody, a jedynie doprowadzenia pojazdu do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem. Powyższe znajduje potwierdzenie w opinii biegłego, z której wynika, że naprawienie pojazdu częściami nowymi i oryginalnymi nie wpłynie znacząco na wartość przedmiotowego pojazdu.

Jak wynika z opinii biegłego, którą Sąd w pełni podziela, zasadnym przy ustalaniu ceny naprawy pojazdu było przyjęcie stawki za robociznę w wysokości 110 zł netto jako stawki średniej w regionie stosowanej w warsztatach spoza sieci

(...). Biegły w opinii uzupełniającej w sposób należyty wykazał sposób i kryteria przyjęte dla ustalenia ów wartości, stąd też Sąd w pełni podzielił wnioski w niej zawarte.

Wobec zebranego materiału dowodowego ustalono, że koszt naprawy pojazdu celem doprowadzenia go do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem wynosi 17.108,69 zł. W toku postępowania likwidacyjnego powódce wypłacono kwotę 11.563,16 zł.

Różnica w wysokości kosztów naprawy przyjętych przez Sąd i kwoty wypłaconej wynosi 5.545,53 zł, co stanowi dotychczas nie zlikwidowaną szkodę powódki.

Powódka, po zmodyfikowaniu swojego żądania (k. 105) dochodziła również kwoty 1.218,66 zł tytułem skapitalizowanych odsetek wyliczonych za okres od 3 października 2012r. do dnia 11 czerwca 2014r. Wyjaśnić trzeba, że roszczenie w tej takiej wysokości jest nieuzasadnione i stanowi w swej istocie obejście przepisu art. 482 § 1 k.c. w świetle którego od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłuższej sumy. Skoro zatem kapitalizacja odsetek i możliwość naliczania od ich sumy dalszych odsetek ustawowych możliwa jest dopiero od chwili wytoczenia powództwa, to niedopuszczalne jest przesuwanie momentu rozpoczęcia naliczania tychże odsetek w czasie z jednoczesnym zwiększeniem kwoty naliczonych już i skapitalizowanych odsetek. Możliwość może pojawić się jedynie w sytuacji, gdy po wytoczeniu powództwa żądanie pierwotne zostanie zmienione poprzez jego rozszerzenie. Jednakże możliwość skapitalizowania odsetek i naliczania dalszych odsetek od dnia zmiany powództwa będzie ograniczona jedynie do kwoty, o którą powód żądał soje rozszerzył.

W tym miejscu wskazać należy, że w niniejszej sprawie powódka zmieniając swoje żądanie w istocie ograniczyła je w zakresie żądanej należności głównej (tj. z początkowych 6.436,84 zł do 5.545,59 zł). Nie może ona zatem – korzystając z faktu zmiany powództwa - kapitalizować odsetek naliczanych od zmniejszonej kwoty głównej do dnia zmiany powództwa i domagać się zasądzenia od tego dnia dalszych odsetek ustawowych.

Ponieważ niezlikwidowana szkoda powódki wyniosła ostatecznie 5.545,53 zł, a termin jej wymagalności, zgodnie z art. 817 § 1 k.c., nastął z dniem 3 października 2012 r., naliczone od tej kwoty odsetki od 3 października 2012 r. do dnia 22 stycznia 2013 r. tj. dzień przed wniesieniem pozwu wyniosły 221,21 zł.

Z tych przyczyn na rzecz powódki należało zasądzić kwotę 5.766,74 zł (5.545,53 zł + 221,21 zł), od której, w oparciu o przepisy art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zasądzono ustawowe odsetki od dnia 23 stycznia 2013 r. (dzień wytoczenia powództwa) do dnia zapłaty (pkt I wyroku).

Z uwagi na zasądzenie na rzecz powódki jedynie części jej pierwotnego żądania w pkt II wyroku w pozostałym zakresie powództwo jako niezasadne oddalono.

Ponieważ powódka wygrała proces 85,23% zasadnym było rozliczenie kosztów w oparciu o zasadę wyrażoną w zdaniu pierwszym art. 100 k.p.c. Łącznie koszty procesu w niniejszej sprawie wyniosły 2.742,95 zł, składały się na nie koszty dotychczas poniesione przez powoda tj. 335 z tytułu opłaty od pozwu 1.217 zł oraz 400 zł tytułem zaliczki na opinię biegłego, a także koszty pokryte tymczasowo ze środków Skarbu Państwa tj. 190,65 zł oraz 596,30 zł tytułem opłat za opinię biegłego i 4 zł z tytułu uzupełniającej opłaty od pozwu. Ponieważ powódka przegrała proces jedynie w 14,77 % obowiązana była do ponoszenia jego kosztów w wysokości 405,13 zł. Tym samym, mając na uwadze, że dotychczas poniosła je w wysokości 1.952 zł zasądzeniu na jej rzecz od pozwanego podlega różnica w/w sum tj. 1.546,87 zł.

W punkcie czwartym wyroku, na podstawie art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c., orzeczono o niepokrytych przez strony, a obciążających pozwanego, wydatkach tymczasowo pokrytych ze środków Skarbu Państwa nakazując ściągnąć od niego kwotę 790,95 zł.

/-/ SSR Piotr Żywicki